

**Česká televize,
k rukám generálního ředitele pana Petra Dvořáka,
Na Hřebenech II – 1130 / 6,
140 70, Praha 4**

Vážený pane řediteli,

Osobnosti české kultury nejsou ve světě tak známé jako třeba osobnosti německé či francouzské. Český skladatel Antonín Dvořák však patří mezi ty, které zná celý svět a který se stal už dávno největším kulturním velvyslancem naší země v cizině.

Je dovoleno takovouto uměleckou osobnost špinit hrubými nepravdami, které vzešly (podle pana režiséra) „z fabulace“ založené na domněnkách? Ztratili jsme úctu k velkým postavám našich dějin? Ztratili jsme smysl pro pravdu? Zaslouchl jsem obhajobu tvůrců filmu, že „vše vyplynulo z hluboké studie materiálů“. V tom případě bych si přál, aby se uskutečnila veřejná diskuse mezi NIMI a znalci skladatele, zastoupenými třeba panem Dr. BEVERIDGEM.

Domnívám se, že kontrola programu ČT v tomto případě jakoby nebrala v úvahu dva nesourodé přístupy k námětu v tomto případě.

- a) Buď chci něco vyjádřit o naprosto reálné postavě naší historie a pak je mou povinností být co nejpravdivější. Vždyť podobný pořad nejen baví, ale také učí. (A možná bude učit nejen diváka českého!) A v tom případě by se svět asi divil, jaký křesťan Dvořák byl, když vykřikl před svou ženou Annou: „Ona (rozuměj Josefína) je můj Bůh!“ A svět by se znovu divil, jaký hrubián Dvořák byl, když políčkoval svou milovanou dceru Otylku a křičel na zetě Josefa Suka: „Každá má nota je stokrát cennější než to Vaše vrzání.“ (A to v době kdy Dvořákův nakladatel v Berlíně přijal do tisku Sukovu Serenádu pro smyčce!!)
- b) Je možný i jiný přístup, a to v případě, že tvůrci chtějí natočit film o jakémsi manželovi a o jeho vztahu k jiné ženě; pak mají samozřejmě svobodu vkládat do scénáře cokoli. V tom případě nesmějí námět „navléknout“ na významnou osobnost, o níž se ví, že taková nikdy nebyla – ať se jmenovala

Mánes nebo Smetana nebo Zítek či Čapek. To, že si tvůrci vypůjčili Dvořáka k tolika nepravdám a mravním trapnostem, lze považovat za svatokrádež. Vše se zde použilo k zaručené sledovanosti, což ale nemůže být omluvou! Celý film se vyznačoval absolutními neznalostmi Dvořákovy povahy, jeho chování a jeho zbožnosti. Výsledek byl nepřijatelný.

Když se tvůrci filmu odvážili demonstrovat, jak obtížně Dvořák komponoval tříminutovou populární humoresku, nenapadlo je, že tak by Dvořák nemohl dosáhnout nikdy své světové slávy? Ale hlavně, jak dlouhý život by musel žít, aby zkomponoval 10 oper, 10 oratorií a kantát, 9 symfonií, 4 serenády a suity, 4 instrumentální koncerty, 5 symfonických básní, 6 předeher, 14 smyčcových kvartet, atd. atd...?

Vážený pane generální řediteli, ten film urazil mnoho hudebníků. Proto za všechny ctitele Antonína Dvořáka doma i v zahraničí doporučuji: ať u podobných pořadů je programové oddělení přísnější a odbornější. „Americké dopisy“ byly prostě špatné!

V úctě

Radomil Eliška, v.r.

profesor hudební fakulty AMU v Praze

a čestný dirigent SAPPORO SYMPHONY ORCHESTR - Japonsko

